

Misli mlade filmske ustvarjalke v času epidemije

Z ekipo, ki obiskujemo video delavnice v KUD Pozitivu, pod vodstvom mentorja Boštjana Božiča in Radovana Jaušovca, smo v leto 2020 vstopili z veliko pozitivnih misli in veselja do prihajajočih projektov. Leto smo otvorili s predpremiero kratkega mladinskega filma *Lens of Love/Leča Ljubezni*, ki smo ga lansko leto posneli v sodelovanju z vrstniki iz Nemčije. Film smo imeli namen predstaviti na več festivalih in ravno, ko naj bi se zgodila uradna, nemška premiera, so zaradi vse hitrejšega širjenja covid-19, pričeli veljati ukrepi proti širjenju novega koronavirusa.

Razočaranje med ekipo je bilo veliko že zato, ker filma v bližnji prihodnosti ne bomo mogli predstaviti, kot smo načrtovali in se veselili. Še bolj pa nas je prizadelo, da ne moremo nadaljevati tekočega dela, ki se nanaša na nov filmski projekt in sicer posneti grozljivko. Scenarij smo postavili že skoraj v bralno obliko. Vanj smo vložili ogromno časa in truda in bili na postavljen scenarij že nadvse ponosni. Pogovarjali smo se o iskanju igralcev in začeli je postavljati *storyboard*. Bili smo v polnem ustvarjalnem zagonu in resnično smo se veselili nadaljevalnega procesa.

A Karantena je spremenila vse. Kmalu po razglasitvi, smo se začeli dobivati na videokonferencah, ki pa nikakor niso primerljive z delom v živo. Mentorja video delavnic sta nam za domačo nalogo podala izdelavo minutnega filma in že pri prvi nalogi smo mnogi naleteli na težave. Film je globoko skupinsko delo in en človek po navadi ne naredi vsega. Tisti, ki smo pri filmskem ustvarjanju navadno bolj aktivni pri pisanju zgodbe, imamo večje težave kako naše ideje predstaviti skozi oko kamere. Tisti, ki pa raje delujejo za kamero, jim večjo težavo predstavlja najti zgodbo. Med karanteno smo težko našli čas za ustvarjanje in opravljanje naših zadolžitve. Imeli smo spreobrnjen bioritem, vstajali smo se kasneje in doma našli veliko motečih dejavnikov. Učitelji pa preko računalnika težko dobili občutek, koliko domačih nalog lahko prenesemo. Večkrat se je zgodilo, da smo z delom končali šele pozno popoldan in zaradi tega nam je zmanjkalo časa za naše interesne dejavnosti. Po mesecu karantene smo končno našli način kako usklajevati zadolžitve, se navadili spremenjenega dela in stvari so lažje stekle. V sklopu video delavnic je vsak izmed nas dobil svojo zadolžitve.

Končno smo dočakali novico, da se bodo dijaki četrtnih letnikov lahko vrnili nazaj v šole in dijaške domove. Vsak izmed nas je drugače dojemal samoizolacijo. Kaja Kristovič, članica ekipe video delavnic, je na

primer najsrečnejša za kamero in med karanteno smo med drugim dobili nalogo, naj čim več fotografiramo. Kaja najraje fotografira ljudi na prostem, kar bi veliko ljudi imelo za izziv med samo izolacijo. Kaja je povedala: *»Karantena mi ni bila problem, nasprotno, naenkrat sem imela dovolj časa, da do konca uredim fotografije, ki sem jih posnela pred njo. Pretežno fotografiram ljudi in tudi v samoizolaciji to ni bil problem, naredila sem veliko avtoportretov, fotografirala sem družinske člane. Razočarana sem le nad tem, da so mi odpovedali nekaj dogodkov, ki so bili načrtovani v tem obdobju.«*

Sama največjo težavo vidim v tem, da nimam možnosti delati s pravo filmsko opremo, ki jo imamo na voljo v Pozitivu. To leto sem si postavila cilj, da se naučim upravljanja s kamero in s snemalno opremo, saj mi to predstavlja veliko zanimanje. Z znanjem pa bi si tudi lahko omogočila vpis na študij. Nadgrajevanje ter učenje bo moralo počakati do naslednjega šolskega leta, kar me žalosti, saj se bojim, da preprosto ne bom imela dovolj časa za kvalitetno in uspešno osvajanje tehničnega znanja. Čas, ki mi je še ostal v tem šolskem letu skušam aktivno nameniti prebiranju teorije o opremi, ki jo imamo na voljo v Pozitivu. Pomagam pa si lahko tudi z gledanjem dobrih filmov, da se učim prepoznavanja filmskega jezika in pridobim kakšno dobro idejo, ki bi jo kasneje vkomponirala v naš prihajajoči film.

Ponosno pa lahko potrdim, da kljub vsemu scenarij še vedno napreduje. Dialogi se popravljajo, dodajajo se scene, ki so bile prej izpuščene, stvari se premikajo. Amadeja Keršič dela na *storyboardu*. S kolegi Grego Slivnikom, Sebastjanom Rotom in prej omenjeno Kajo smo se že samostojno dobili na videokonferenci in skušali scenarij spraviti v bralno obliko. Potrebni bo še veliko popravkov, a naš cilj je zaključiti delo do septembra. Polni novih moči in ustvarjalne energije pa bi kmalu za tem morali pričeti tudi s snemanjem.

Ajša Podgornik za KUD Pozitiv, Dijaški dom Ivana Cankarja

Članica videodelavnice Videosvet (mentorja: Boštjan Božič in Radovan Jaušovec)